

זכרון עולם

האשה
החשובה ודפד
צדקה וחסד

**מרת
ורדה שניצר**

ע"ה
ב"ר מאיר ז"ל
תנצב"ה

**מאורות
הדף היומי**

עלון שבועי ללומדי "הדף היומי"

זכרון עולם

איש חי
רב פעלים
רודף צדקה וחסד

משה שניצר

ז"ל
ב"ר מנחם מנדל ז"ל
תנצב"ה

בית המדרש דחסידי סוכטשוב

כולל דחסידי סוכטשוב

כולל "סנה משה"

ע"ש הר"ח ר' משה יצחק זיסר ז"ל

בית מדרש

למגידי שיעור "דף היומי"

חולם סופר 3 תד. 471 ב"ב טל. 03-5775333

יו"ל ע"י ביהמ"ד למגידי שיעור "דף היומי" בראשות הגר"ד קובלסקי שליט"א ♦ לע"נ הר"ר מרדכי קלמן (מוטי) זיסר ב"ר משה יצחק ז"ל

בס"ד, ל' תשרי תשפ"ד **מסכת קידושין ס"ג-ס"ט ♦ כלים כ"ז, ה' - כ"ז, ט'** גליון מס' 1273

השבוע בגליון

♦ "ארץ ישראל גבוהה מכל הארצות" - במה?
♦ מלצר יהודי במסעדה נכרית
♦ מקור האיסור לשתות יין נכרים

♦ עזרה לנישואי הבן והבת
♦ "לעקוף" אח גדול
♦ מחלוקת במציאות, הכיצד?

♦ השתתפות ב"טענקס גיווינג" - חג ההודיה האמריקני

בשורה לקוראי הגליון!

ניתן לקבל את הגליון בדוא"ל מידי שבוע חינם

להצטרפות: meorot@meorot.co.il

דבר העורך

ברוך אלוֹקנו שבראנו לכבוד

מטבעו של חג, שהוא מעלה זכרונות מימים ימימה, הן מבית אבא, הן מבית סבא, או ממקומות אחרים בעלי משמעות בחייו של האדם. לקראת החגים נזכר הר"ר אברהם מ. בסיפור מרתק ומרגש שהיה עד לו לפני שנים רבות.

לקראת סוף מלחמת העולם השנייה ניצל בריטי מבית המלוכה, בשם ברנדוט, את קשריו עם המנהיג הנאצי הימלר, ובהשתדלותו חולצו יהודים ממחנות ריכוז והובלו לעיר שטוקהולם, בירת שוודיה.

על הפליטים נמנו גם שלש אחיות ששרדו ממשפחה מיוחסת מפולין, וכן בחור צעיר, בן ישיבה בעל ראש מבריק, שלפני המלחמה עשה חייל בלימודיו.

דף טו/ב הכא במאי עסקין דשויתיה שלח

עזרה לנישואי הבן והבת

הגמרא במסכת כתובות (נב/ב) לומדת מן הפסוק (ירמיהו כט/ו): "וקחו לבניכם נשים ואת בנותיכם תנו לאנשים", כי חובתו של האב להשיא את בניו ובנותיו. מאחר שאין דרכה של האשה לחזור אחר בעלה, על האב להעמיד נדוניה לרשות בתו, כדי שירבו עליה הקופצים (קידושין ל/ב ובר"ן שם, כתובות נב/ב).

סיוע לכלכלי לבנים: פעמים שעל האב להעניק סיוע כספי גם לבנו, כגון, לקניית מתנות במקומות בהם נהוג שהחתן שולח מתנות לכלה לפני החתונה (מהרי"ט יו"ד סימן כ"ז).

והנה, מסוגייתנו מוכח, לכאורה, כי המצווה המוטלת על אב לסייע לבנותיו להנשא, מתייחסת לבנותיו הקטנות בלבד, אך משבגרו בנותיו אין הוא מחוייב לסייע להן ולהעמיד לרשותן נדוניה. שהנה, משנתנו עוסקת בבית גדולה, אשר מינתה את אביה לשליח שיקבל עבורה קידושין מאדם שייראה בעיניו כראוי להיות בעלה. בפועל, כאשר האב ערך את מעשה הקידושין, הוא לא פירש כי הוא מתכוון לבתו הגדולה, אלא אמר לבעל: "קדש את בתי". המשנה אומרת, שמאחר שמדברי האב אין אנו יודעים אם התכוון לקדש את בתו הקטנה או את בתו הגדולה, אמדו חז"ל בדעתו שהתכוון לקדש את בתו הקטנה. בטעם הדבר מבארת הגמרא, כי ברור שתחילה אדם משתדל לקיים את המצוות המוטלות עליו, והרי מצווה על אב להשיא את בתו הקטנה. הרי לנו, כי האב אינו מצווה להשיא את בתו הגדולה, כי אם את בתו הקטנה בלבד!

נר ה' נשמת אדם

לעילוי נשמת

הר"ר **יצחק פרי** ז"ל ב"ר שמואל זינוויל ז"ל

שהמשיך מורשת אבותיו להדפסת ספרי בית סוכטשוב וכן הפיץ במסירות את "מאורות הדף היומי" בארה"ב. נלב"ע ג' בחשון תשס"ב

תנצב"ה

הונצח ע"י המשפחה שיחיו - בארץ ובארה"ב

זעילוי נשמת

מרת **נאוה בראל** ע"ה

ב"ר חיים ז"ל

נלב"ע ל' בתשרי תש"ס

תנצב"ה

הונצחה ע"י המשפחה שיחיו

זעילוי נשמת

הר"ר **יהושע וייסנר** ז"ל

ב"ר חיים צבי ז"ל

נלב"ע ב' בחשון תשע"ו

תנצב"ה

הונצח ע"י חתנו ידידנו

הר"ר **זאב סלומון** ומשפ' שיחיו בני ברק

זעילוי נשמת

מרת **חיה רחל וינברג** ע"ה

ב"ר מנחם מנדל ז"ל

נלב"ע כ"ט בתשרי תשמ"ב

תנצב"ה

הונצחה ע"י ידידנו

הר"ר **מנחם וינברג** ומשפ' שיחיו בני ברק

נר ה' נשמת אדם

לעילוי נשמת

הר"ר **דוד מונדרר** ז"ל ב"ר יחזקאל ז"ל נלב"ע ג' בחשון תשס"ו

תנצב"ה

הונצח ע"י בני המשפחה שיחיו

אולם, בספר עזר מקודש (סימן א') מבאר, כי ודאי שמצווה על האב להשיא גם את בתו הגדולה, אלא שחז"ל אמדו, שדעתו היתה לקדש את בתו הקטנה מאחר שאין באפשרותה להנשא בעצמה, שהרי אין בכוחה לקבל קידושין בעודה קטנה אלא על ידי אביה, לעומת אחותה הגדולה היכולה להנשא בעצמה, גם ללא האב.

"לעקוף" אח גדול: הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (שו"ת אגרות משה אהע"ז חלק ב' סימן א') מוכיח מסוגייתנו, כי אח או אחות צעירים אינם זקוקים להמתין עד שאחיהם ואחיותיהם הגדולים ינשאו. שכן, מאחר שסוגייתנו אומדת את דעתו של האב וקובעת כי כוונתו להשיא את בתו הקטנה, מוכח שאין בכך כל איסור, שאם לא כן, כיצד זה מכריעה הגמרא באופן מוחלט שהאב התכוון להשיא את בתו הקטנה לפני אחותה הגדולה, שעדיין לא נישאה?!

דף סו/ב הנני נותן לו את בריתי שלום

מחלוקת במציאות, הכיצד?

פעמים רבות אנו לומדים בתלמוד על מחלוקת אשר במבט ראשון נראית תמוהה, מאחר שהיא נסובה על אודות מציאות מסוימת, וקשה להבין כיצד נחלקו תנאים או אמוראים בדבר מעין זה. דוגמה לכך היא המחלוקת המובאת במסכת חולין (ק/ב), אם טעמו של גיד הנשה הוא כטעם בשר אם לאו. לכאורה, אפשר לעמוד על טעמו המדויק של גיד הנשה בנקל, על ידי האכלת גיד הנשה לנכרים אחדים, ולבקש את חוות דעתם על אודות טעמו. סברה עתיקה הנאמרת בבתי המדרשות זה דורות רבים, מבארת, כי לכל ברור שטעמו של גיד הנשה **דומה** לטעם הבשר, אך אינו **זהה** לטעם הבשר. על עובדה זו לא היתה כל מחלוקת. אלא שהתנאים נחלקו כיצד יש **להגדיר** טעם כגון זה, שבחלקו הוא דומה לטעם בשר ובחלקו אינו דומה לו.

בסוגייתנו אנו נתקלים במחלוקת הנראית תמוהה בעליל. הגמרא מביאה מחלוקת לגבי אופן כתיבת האות "ואו" של המילה **שלום** בפסוק (במדבר כה/יב) "הנני נותן לו את בריתי שלום". יש הסוברים, כי אות זו היא "קטיעא", כלומר: אין כותבים אותה בשלמותה כשאר אותיות "ואו" שבתורה, אלא יש לכתוב "ואו" מקוטעת. אולם לדעת אחרים אות זו נכתבת בשלמותה. הלומד מחלוקת זו ומנסה להבינה, נתקל לכאורה בחומה בצורה. כלום אין האמוראים יודעים כיצד נכתבה אות זו בספר התורה? יוציאו נא ספר תורה מארון הקודש, יתבוננו בו, וידעו אל נכון כיצד יש לכתבה?

היו שניסו לפתור שאלה זו בדרכים שונות (עיין אבי עזרי הלכות ספר תורה). אולם, הגאון רבי אליעזר מנחם מן שך זצ"ל (שם) העלה רעיון נפלא, לפיו שאלה זו נופלת מאליה. לדבריו, יתכן שברור היה לכל כי גם האות "ואו" שבמילה "שלום" נכתבת בשלמותה, כשאר חברותיה בתורה. אלא שנחלקו אמוראים, אם גם כאשר אות זו תכתב באופן קטוע ולא מושלם, היא פסולה ויש לתקנה, או שמא שונה "ואו" זו מכל אותיות "ואו" שבתורה, ואף אם יכתבוה באופן קטוע, עדיין תחשב כשרה. לפיכך, אין להקשות מדוע לא התבוננו האמוראים בספר התורה, שכן, הכל הסכימו, כי בספר התורה כתובה אות זו בשלמותה, ומחלוקתם התמקדה במקרה שסופר יכתוב אותה באופן קטוע. מעניין לציין, כי קיימות **חמש** שיטות שונות לחלוטין להסבר המושג "ואו קטיעא": **א.** כותבים את האות "ואו" כעין האות י. **ב.** כותבים "ואו" שלמה, ומגרדים קו ישר באמצעה. **ג.** כותבים "ואו" שלמה, ומגרדים קו דק מלוכסן **בתוך** מסגרת האות "ואו" שנותרת שלמה. **ד.** כותבים "ואו" קצרה מהרגיל. **ה.** כותבים "ואו" קצרה מהרגיל, ובתחתיתה מוסיפים קו קטן, ולמעשה הורה הגרי"ש אלישיב זצ"ל, כי נוקטים כשיטה זו (עיין רע"א מהדו"ק סימן ע"ה, תורה אור הובא ברע"א שם, ריטב"א בסוגייתנו, רדב"ז שו"ת או"ח יו"ד חלק ח' סימן קפ"א, רבינו בחיי בפירושו על התורה ובאבי עזרי שם).

דף סו/א והעלו מלוחים על שולחנות של זהב ואכלו

השתתפות ב"טענקס גיווינג"-חג ההודיה האמריקני

מידי שנה, בשלהי חודש נובמבר, חוגגים אזרחי ארצות הברית של אמריקה את "חג ההודיה". רבים מהם אינם יודעים את מקור החגיגה, אך הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל נאלץ לירד ל"שרשי" ה"חג", כדי לענות תשובה ליהודים שביקשו לדעת אם הם רשאים להשתתף במסיבות אלו.

מאן דהוא יזם את השידוך, ואחת האחיות נישאה במזל טוב לבחור הצעיר, שלמרב הצער פרק מעליו עול תורה ומצוות. "מרב צרות שעברו עליי" סח ר' אברהם, "הוא עזב את הדת והיה מבולבל מאד".

"אני עצמי", ממשיך ר' אברהם לספר, "ליד דנמרק, ובאמצע המלחמה הבריחו אותי לשוודיה. משם הפלגנו לארץ ישראל, אשר שעריה ננעלו ביד ברזל על ידי הבריטים, והובלנו אחר כבוד למחנות בקפריסין.

שם, בקפריסין, פגשתי את בני הזוג משוודיה. אשתו מלאת צער היתה על דרכו של בעלה, שאף תפילין לא הניח, אך לא עלה בידה לפעול כדי לשכנעו לקיים ולו את המעט שבמעט. שבור היה האיש ונדכא.

בוקר אחד, היה זה בשמחת תורה, התקהלו מספר אנשים ליד הצריף ששימש כבית כנסת, ולגמו "לחיים" לכבוד יום טוב. והנה, אותו צעיר חלף במקום, ויד נעלמה הגישה לו "גלעזל לחיים" - כוסית לחיים. כוסית אחת גררה את רעותה, וכטוב ליבו, החל הוא למזוג לעצמו משקאות לתוך כוס גדולה, ולא חלפה שעה קלה ומידעונו היה מבושם כהוגן.

אתה יודע מה עושה יהודי כשהוא שיכור? שואל ר' אברהם רטורית, "שר אדון עולם... ובכן, משנכנס יין הכריז השיכור, כי עליו לנאום בפני הקהל במספר נושאים חשובים. עליצות הנוכחים גברה והלכה, שולחן עגול נגרר מירכתי בית הכנסת, וכשבקבוק יי"ש לפות בידיו הועלה השיכור אל-על.

משנתנה לו הבמה עצם הבחור את עיניו, פתח את פיו ו...הפליג בדברי תורה. אח... נזכר ר' אברהם בהתרגשות גוברת והולכת, "זה היה גיוואלדיק, מדהים. פנינים, יהלומים נזרקו מפיו. אחר כך

מטורפים לאלפי הלומדים קטעי גמרא, משנה והלכה מדי יום ביומו, בכל זמן ובכל מקום. זוהי ההזדמנות לקבוע 'עיתים לתורה'. לומדים כמה דקות וחוכים בסיוף רוחני עצום!

קבע עיתים ללימוד *3029 עכשיו

חודש ראשון התנסות חינם

הנמיך השיכור את קולו והחל נושא דברי כיבושין! עמד השיכור בקדקדו הגלוי ועם בקבוק היי"ש בידיו, וסנט בעצמו ובנו, "האם יודעים אנחנו כיצד על יהודי להתנהג?! מה חובתו בעולמו?!" ובכי תמרוורים ליוצר נשמתו בקע מכל גופו. ואנחנו, כל הקהל שיצאנו מעמק הבכא, בכינו יחד איתו, בכי טהור המזכך את הנפש ואת הגוף.

"אין עוד מלבדו", זעק לפתע השיכור בקול אדיר, התמוטט ושקע בשינה עד אור הבוקר.

למחרת הוא כבר הניח תפילין. חזר לעצמו".

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין, או בעובדה מרתקת שניתן ללמוד מהם מוסר השכל, מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי, ואנו נפרסם זאת בע"ה בטור זה. כתובתנו: ת.ד. 471 בני ברק. פקס: 03-570-67-93 דוא"ל: mendelson@meorot.co.il

בברכת התורה, העורך

פנינים

דף סג/ב אין אדם חוטא ולא לו

ירידת הדורות

כמה ירדנו פלאים, היה מתנה רבי אברהם גרודז'נסקי, מבעלי המוסר בסלבודקה. הרשע הגדול, עדיין אינו כמה לחטוא ולא לו (הגדת בעלי המוסר, 14).

דף סו/א תינח תורה שבכתב תורה שבעל פה מאי

גם כיום יש צורך ברב

כתב הגר"מ פיינשטיין זצ"ל: שמא תאמר שבזמננו, שהוותרה לכתוב גם תורה שבעל פה, עתה צדקו דברי אלעזר בן פועירה, שהתורה שבכתב ושבעל פה, מונחת בקרן זוית וכל הרוצה יטול...

כמאה וחמישים שנה טרם הכרזת העצמאות של ארצות הברית [1624 למניינם], החלו לזרום מהגרים רבים אל יבשת אמריקה שהתיישבו בעיר פלימות. ביום מן הימים קבוצה מצומצמת של מתיישבים נקלעה למצוקת רעב ממנה הם ניצלו בעזרת שני אינדיאנים תושבי המקום מאז ומקדם, שלימדו אותם כיצד להפיק מזון מן האדמה. המהגרים שביקשו להודות למיטיביהם האינדיאנים על שהצילו את חייהם, הזמינום לסעודת הודיה, אך המארחים נבוכו כאשר האינדיאנים הופיעו לסעודה בהרכב מלא, ולא היה להם די מזון להשביע את כל החוגגים. לפתע נראתה מרחוק להקת תרנגולי הודו בריאים ומפוטמים, שהפכה עד מהרה לסעודה דשנה ומשביעה לרווחת כל המוזמנים. לזכר אותו מאורע חוקקו האמריקנים חוק מיוחד, לפיו, יום החמישי האחרון בחודש נובמבר נקבע כיום הודיה לאומי. ביום זה עורכים אזרחי ארצות הברית מסיבות בהן מוגש כמובן, "אינדיק", הלא הוא תרנגול הודו.

חגם של האמריקאים אינו קשור, איפוא, לדת כל שהיא, אלא הוא חג לאומי בלבד, ולפיכך שאלו יהודים האם יש איסור להשתתף במסיבה זו. בעל אגרות משה שבפניו הובאה השאלה, הביא בתחילת תשובתו (שו"ת, יו"ד חלק ד' סימן י"ב) את דברי סוגייתנו האומרת, כי ינאי המלך כבש שישים ערים ולאחר מכן ערך סעודת הודיה לקב"ה, בה השתתפו חכמי ישראל. לכאורה ניתן להוכיח מכך כי אין מניעה להשתתף במסיבות הודיה מסוג זה.

אולם, הגר"מ פיינשטיין זצ"ל מבאר, כי יש להבדיל בין עריכת סעודת הודיה לקב"ה לאחר נס או הצלה שאירעה לאדם, לבין קביעת חג לדורות. שכן, ברור כי בני משפחה או בני עיר שנעשה להם נס, רשאים לקבוע לדורות את יום ההצלה כיום שמחה והודיה לקב"ה, ולציון הנס הם גם רשאים לתקן להם ולבניהם אחריהם לעשות יום זה כיום הפורים (מגן אברהם או"ח סימן תרפ"ו ס"ק ה'). לעומת זאת אסור לקבוע חג חדש שיצוין בכל שנה על ידי האומה כולה, כפי שמפרש הרמב"ן על הפסוק (דברים ד/ב) "לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם", שאסור להוסיף חגים חדשים. על כן פסק בעל אגרות משה, כי אין להשתתף במסיבות אלו באופן קבוע, כדי שהדבר לא ייחשב כקביעת חגים חדשים.

לבסוף אף הכריע הגאון, כי גם מהשתתפות חד-פעמית במסיבות אלו ראוי להמנע, מאחר שלדעתו חג מעין זה נכלל בדברי הרמ"א (יו"ד סימן קע"ח סעיף א') שכתב, כי השתתפות במנהגי הגויים שאין להם סיבה מוצדקת, כלולה באיסור ההליכה בדרכי האמורי, והעובדה שאומה שלמה חוגגת את הצלתם של מספר אנשים לפני מאות שנים, אף על פי שהקמתה של ארצות הברית לא היתה תלויה בהם, אינה אלא מגוחכת. גיחוך זה בולט על רקע העובדה שבכל יום ישנם מספר רב של מקרים מצערים וכן של שמחה והצלה, שאין מציינים אותם כלל. מנהגם הוא, איפוא, מנהג שטות שאין להשתתף בו.

דף סו/א וארץ ישראל גבוה מכל הארצות

"ארץ ישראל גבוהה מכל הארצות" - במה?

הגמרא בסוגייתנו דורשת מהפסוק (דברים יז/ח): "וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה'", ומהפסוק (ירמיהו כג/ז): "אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים", שארץ ישראל גבוהה מכל הארצות, ובית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל. לכאורה, מלשון הגמרא נראה, שאכן כוונתה היא שארץ ישראל גבוהה פיזית מכל הארצות. בעל ים של שלמה (בסוגייתנו פרק ד' סימן א') אף מסיק מכך, כי אדם שעמד בארץ ישראל ואמר "אני נודר שאעלה לחוף לארץ", הרי זה נודר לשווא, שהרי אי אפשר לעלות מארץ ישראל למקום אחר, כיון שעל פני כדור הארץ אין מקום גבוה מארץ ישראל.

אלא שרבים הם הסוברים כי לא יתכן לפרש את דברי גמרתנו כפשוטם. הטיב להטעים זאת בעל חתם סופר (שו"ת חלק ב' יו"ד סימן רל"ד), שכתב: "ועוד, שהאמת אינו כן והוא מבואר לבקי קצת במפת העולם... והנה העולם עגול ככדור ובדבר כדורי לא שייך גבוה ונמוך ובכל מקום שעומד שם רואה שמים שעל ראשו גבוהים וסמוך לאופק נמוכים ככיפה והבא ממקום האופק נדמה לו כעולה מתחתית עומק בור ולא שייך גבוה ונמוך".

ואכן, מהר"ל מפראג (בספרו על חידושי האגדות שבש"ס, וכן בתפארת יוסף חגיגה ג/ב ד"ה איזהו) מפרש, שכוונת הגמרא היא למעלתה הרוחנית של ארץ ישראל, שהיא מעולה יותר מכל הארצות, ואין כוונת הגמרא לגובהה הפיזי.

"אחת בבוקר
ואחת בתערף
2"

גם שמעון, נהג מונית
מאשקלון לא מוותר.

2 משניות ביום וכל היום
נראה אחרת.

כולם מצטרפים
מה איתך?

לקבלת ספרון חודשי ראשון חינם
מתקשרים ומאירים את הנשמה: *3764

מעניין לציין את פירושו של חתם סופר (שם) המבאר, שארץ ישראל קרויה "גבוהה מכל הארצות", משום שיצירת העולם התחילה מאבן השתייה (רש"י סנהדרין כ"ב ד"ה ושתיה), הממוקמת בהר הבית. נמצא, שעניי הכל נשואות לארץ ישראל ולהר הבית, וכל בן אנוש מביט אל המקום שממנו התחילה להיווצר האדמה עליה הוא עומד. על כן, כונו ארץ ישראל ובית המקדש כגבוהים ביותר, משום שעניי הכל נשואות אליהם.

דף סט/ב ויאמר התרשאת להם אשר לא יאכלו

מלצר יהודי במסעדה נכרית

גמרתנו מצטטת את דברי נחמיה בן חכליה שכונה (עזרא ב/ס) "התרשאת". תפקידו של נחמיה היה לשרת את המלך נבוכדנצר ולהגיש לפניו יין, ורש"י (ד"ה התרשאת) מסביר על פי דברי הירושלמי, כי מתוקף תפקידו נאלץ נחמיה לטעום מעט מן היין שהוא הגיש למלך, כיון שנהלי הבטחון החמורים שהונהגו סביב המלך קבעו, כי מגיש השתייה ילגום ממנה בעצמו, ויוכיח בכך שאינו מנסה להרעיל את המלך. לצורך כך קיבל נחמיה היתר מחכמי ישראל לשתות את יין הנכרים, ועל שם כך הוא כונה "התר-שתא", כלומר: הותרה שתייה.

מקור האיסור לשתות יין נכרים: אמנם נבוכדנצר לא היה עובד עבודה זרה, ומשום כך אין יינו נחשב כיון נסך שאסור מן התורה (עבודה זרה כט/ב). אולם, חכמים נזקקו להתיר לנחמיה לשתות את יין המלך הנכרי, מאחר שבשעה שהוגלה דניאל לביתו של מלך בבל, הוא קיבל על עצמו שלא להתגאל ביינו של המלך - יין נכרי, אף אם היין לא התנסך לעבודה זרה (דניאל א/ח). תקנה זו חזרה ונשנתה לכלל ישראל על ידי תלמידי בית שמאי ובית הלל (שבת יז/ב), שגזרו כי אין לשתות יין נכרים, הן בבית הנכרי והן בבית ישראל (עין בית יוסף יו"ד סימן קכ"ג אות א'. עין עוד באנציקלופדיה תלמודית ערך יין של גויים עמ' של"ה).

יהודי שעסק לפרנסתו בעבודת מלצרות, שאל את הרדב"ז (שו"ת חלק ד' סימן כ"ב) אם הוא רשאי לשמש כמלצר במסעדת נכרים ולהגיש לפניהם יין. הרדב"ז השיב, כי אמנם נחמיה בן חכליה הגיש יין לפני נבוכדנצר, אך אין ללמוד מכך, משום שלא עמדה בפניו ברירה אחרת שהרי אילו היה מנסה להמרות את פי המלך, היה מכניס את עצמו לסכנת חיים. אולם, אין ליהודי לעסוק במקצוע זה מרצונו החופשי, ואף יש לגעור בו ולמנוע ממנו פעילות זו. מלבד זאת, הוסיף הרדב"ז, כי אין זה ראוי לבן העם היהודי להציב את רגליו במסיבות של נכרים, כדי שלא יבוא ללמוד ממעשיהם. בעל קול אליהו (שו"ת, חלק ב' סימן כ"ז) מוסיף, כי כאשר מלצר מתעסק גם בחימום האוכל ובהכנתו, הוא עלול להכשל ב"טעימה" ולעבור על איסורי תורה.

אין הדבר כן! גם בזמננו האומר כן הוא צדוקי ואפיקורס, כי לולי מרבצי התורה היודעים להבין תורה שבעל פה, אין להבין בה דבר! (אגרות משה ד/לט).

דף סו/ב ויו דשלום קטיעה היא

להגביל את האותיות האחרות

מספרים:

פעם הובאה שאלה לפני הרבי מצאנו על אודות האות "ואו" במילה שלום שלא היתה שונה מהרגיל. לא רצו לקטוע את האות הקיימת שכן הרי זו כמחיקתה. קם והציע: הגדילו את שאר האותיות ונמצאת ה'ו' קטנה מהאחרות...

גומרים ש"ס ב-5 דקות ליום, זוכים בשפע גדול

"... ובדואי בלימוד המשניות כלול כל התורה כולה"
מגן שר התורה מגן ראש הישיבה הגר"ג אדלשטיין שליט"א
הגר"ח קנייבסקי צוק"ל

להתנסות חינם התקשר עכשיו: +3764

לעילוי נשמת אבי מורי החזן הר"ר **שבתי בראון ז"ל**
ב"ר עקיבא הלוי ז"ל נלב"ע א' מרחשון תשמ"ז
תנצב"ה
הונצח ע"י בנו החזן הר"ר **יחזקאל בראון הי"ו** - מלבון אוסטרליה

לעילוי נשמת הר"ר **פנחס נצר ז"ל** בן יבדלחט"א ר' אברהם צבי שיח' ראש וראשון לכל דבר שבקדושה, התמסר רבות להקמת והפצת הדף היומי בג'ברלטר, נלב"ע בחטף ביום ב' מר חשוון תשס"ח

תנצב"ה

הונצח ע"י מערכת "מאורות הדף היומי"

כלל ישראל מתאחד עם יצירת המופת החדשה מבית מאורות:

קטע יומי מחזור הקדוש עם ביאור יהודי ותובנות מאורות לחיים

בתוספת משנה והלכה יומית

ורגל בלבנו מסתופכים מדי יום בהיכלו של רשב"י זוכים לחיים מאירים

ר' איד

תנא האלוקי רשב"י קורא לך:

בסעודת ד'משיח